

νής μας έκδρομής είχε κοινολογηθή σ' όλο το χωριό. Δεν ήταν λοιπόν παράδοξο, ο πάτερ Παντελεήμων, με την καλογηρική του αγαθότητα, την ανακατεμένη με κάποιαν πειρακτική χαίρεκακία, να είχε λάθει τα μέτρα του και να είχε στείλει να μάς παραφιλιάσουν.

—Για κάθε ένδεχομένο, έλεγεν ο θαρκάρης μας, ο μπάμπια Κωνσταντής του 'Αποστόλη, έγω έγω λάθει τα μέτρα μου. Θα ριζώ τα δίχτυα μου και δ,τι πάσωμε. 'Ολάκερη η κοιλιάς είναι της παρέας. Σείς να κυττάζετε για το κρηάς κι' από ψάρι δική μου δουλειά.

—Και δική μου, εφώναξε θριαμβευτικά ο Μαντζίρης και έκανε ένα τινάγμα που τάραξεν όλη τη θάρκα. Αυτή τη στιγμή ανέβασε με τη συρτή του μιά υπέροχη συναγρίδα, ως τρεις δ-κάδες. Μέσα στο φεγγαρόφωτο, τά λείπια της και τά φτερά της πετούσαν αναλαμπές, και τό ψάρι που έσπαράζε, έμοιαζε σαν να ήταν φτιασμένο από ζωντανό χαλκό, μέ σκαλίματα και βούλες από άσμη και χρυσάφι. 'Ο θρίαμβος του Μαντζίρη ήτο μεγάλος και ή ώραία συναγρίδα μάς φάνηκε άριστος οϊωνός...

—Λαμπρά θά πάη ή Λαμπρή, είπαμε. 'Υστερα από την συναγρίδα, τό γίδι. Ξέρει ο Χριστός να άμείβη τους ευσθεείς.

Τά πράγματα όμως άρχισαν άριστα, αλλά δεν έτελείωσαν καί άριστα. 'Εκεينو τό Πάσχα έγινεν άφορμή να ρεζιλευτούμε σ' όλο τό νησί.

Κι' άνα καί πέρασαν τόσα χρόνια από τότε, τό τραγοϋδι που μάς έκάρωσεν ο 'Αντώνης ο Κομνηνός, ο λαϊκός ποιητής του τόπου, δεν ξεχάστηκε άκόμα και τραγοϋδιέται από τότε κάθε Λαμπρή:

«Πήγανε για να κλέψουνε
άνημερα τό Πάσχα,
τά γίδια του μοναστηριού,
μά πάθανε τή φιάσα.

'Ο πάτερ Παντελεήμονας,
που νάχω την εγχή του,
αυτός τους την εκάρωσε
κι' οι τρεις οι παραγινοί τους.

Τό ποιήμα μάς απαρτιόμισε όλους, που έλάσαμε μέρος στην Πασχαλινή έκδρομή. Μας έρρεζίλευεν έσαι και έτελείωνεν έτσι:

Γιάννη Μαντζίρη, άρχηγέ,
και Μανολίε του Μπόου,
την πάτατε για μιά φορά,
ας είναι και τώ χρόνι!

Τι είχαμε πάθει όμως;

Τό τραγοϋδι τά έλεγε πολύ καλά. Κοντά τά μεσάνυχτα εφτάσαμε στην Πούτα του Βουνοϋ, τό τέρμα του ταξειδιού μας. 'Ο μπάμπια Κωνσταντής του 'Αποστόλη έρριξε σ' έναν ιακρό κάθο τά δίχτυα του, και όταν άρχισε να σκάζη ή αυγή, αυεγάσαμε παραλία-παραλία με την θάρκα τό ταξειδι. κυττάζοντας για κανένα γίδι. Αυτή ή δουλειά θά βάσταζε πάνω από μιάν ώρα. Δυό-τρια γίδια ήσαν πολύ ψηλά και δεν μπορέσαμε να τά χτυπήσουμε. 'Ενα άραιο όμως μαύρο τραγό, όπως έφαινετο, στάθηκε και μάς κύταζε άφοβο. 'Ο θράγος που ήταν σκαρφαλωμένο, ύψωντο καμιά δεκαπενταριά μέτρα πάνω από την θάλασσα. Τά κομπιά έσταμάτησαν και ο Γιώργης ο Κοντός, που θεωρείτο ένας από τους πιό καλούς σκοπευτάς του νησιού, έπυροβόλησε. Είχε ροδίσει πιά και τό άραιο μαύρο τραγοϋλο, που άφησε τη θοσκή του και έκύταζε άνυπόπτα και περιεργα την θάρκα μας, διεκρίνετο πολύ καθαρά. 'Ενα μπουμ άκούστηκε στην ήσυχία της αυγής, ή φωνή του άτυγου γιδιού, σαν κλάμα και σαν σπαργμός, και ένας τρομακτικός αντίλαλος από την ήχώ του γυμνού βουνοϋ, που έπανελάμβανε δυναμωμένος, σαν να ήτο βροντή, τον κρότο της τουφεκιάς.

Τό άραιο ζώο, χτυπημένο καλά με τά βόλια του τουφεκιού, ένομιζαμε πως θά κυλούσε κάτω ως την θάλασσα. Μά είχε κεραυνωθή και έμεινεν εκεί πάνω, στην άκρη του θράγου. Τέτοια περιπτώσι, την έφοβούμεθα, και αυτό ήταν τό πάθημα μας.

'Εγινε διαβούλιο και συμβούλιο τότε, τί έπρεπε να κάνουμε. Μιά λύσις ύπρχε, που την έπρότεινε ο μπάμπια 'Αποστόλης. Να άφήσουμε να φωτίση καλύτερα και να έπιχειρήσουμε από ένα στεριό μονοτατάκι, που τό είχαν άνοιξει τά άγριογίδια του μοναστηριού, να φτάσουμε ως τό σκοτεινό τραγοϋλο. Τό έγγχειρμα ήτο κάπως δύσκολο, όχι άνω και άδύνατο. Θα έπαίρναμε μαζί μας, και ένα σχοινί από τη θάρκα. Θα καταβάζαμε κάποιον να δέση τό γίδι, και με τό σχοινί θά ανέβάζαμε και τον άνθρωπο και τό ζώο. 'Ο Μαντζίρης, ως άρχηγός, παρακαλούσε να κρεμαστή αυτός.

—'Ως να φωτίση όμως καλά, είπεν ο μπάμπια Κωνσταντής, σηκώουμε και τά δίχτυα, για να τελειώνουμε με την ψαρκή. Κι' ως να γίνη τό κοκορέτσι και τό σπληνάντερο, έγω σάς

έτοιμάζω την κακαδιά.

Βοηθήσαμεν όλοι στο σήκωμα των δίχτυων. 'Η καλάδα ήταν ικανοποιητική. Κάπου πέντε δκάδες μαρμπούνια, μελάνουρα και σαργοί. Ψάρια εκλεκτότατα, που μαζί με την συναγρίδα και τό γίδι, θ' άποτελούσαν λουκουλειο γεύμα για την παρέα μας των δέκα ανθρώπων.

'Ο μπάμπια Κωνσταντής έθλησε να μάς συνοδεύση και αυτός στην στεριανή περιπέτεια.

—Βρέ παιδιά, είπε, σείς βοηθήσατε στο σήκωμα των δίχτυων. Να βοηθήσω κι' έγω να σηκώσουμε τό γίδι.

Δέν είχαμε κανένα φόβο για την θάρκα και για τά ψάρια, μά την επέταξε. 'Ασυνήθιστο στά κατασάβραχα, κάναμε ως μισην ώρα να φτάσουμε στο μέρος που είχαμε χτυπημένο τό τραγοϋλο. Αλλά πού τραγοϋλο!

Πάνω από τά κεφάλια μας είδαμε δυό παραγιούς του μοναστηριού και άκούσαμε τά γιούχα τους. Είχαν προλάβει και πήραν τό σκοτεινό τραγοϋλο. Μάλιστα συνηθισμένο αυτόι, ανθρώπινα κατοίκια, δεν είχαν ανάγκη από σχοινί. Κατέβηκαν στο μέρος του γιδιού, σαν άγριοκάτσια, οι ίδιοι και τό σήκωσαν. Και μεις τους κυττάζαμε σαν χαζοί με τό σχοινί στα χέρια.

—Δουλειά του καλογήρου, σκεφτήκαμε, σίγουρα.

—Θά κάνουμε Λαμπρή μόνο με ψάρια, είπεν ο Μαντζίρης, που ή άπάλεια του γιδιού δεν τον ένοιαζε και πολύ, γιατί μέσα στο αίμα του μιά άγάπη μόνο ύπρχε: Τό ψάρι και ή θάλασσα.

'Ο τρίτος όμως παραγιός του καλογήρου μάς είχε προλάβει. 'Όταν γυρισάμε πίσω στη θάρκα, δεν ήυραμε ούτε λέπι. Πάει και τά μαρμπούνια και τά μελάνουρα και οι σαργοί, πάει και ή συναγρίδα. Δεν είδαμε ούτε τά αυγά, ούτε τά σαλατικά. Μόνο δυό κουλούρες με ήσυχ άφήσει και τό κεφαλοτύρι, ως περιττό στους τοσπονταραγιούς του μοναστηριού.

Τό πάθημα μας όμως αυτό, θά τό χωνεύσαμε όπως-πως, αν καθώς γυρίζαμε τό δελνιό ζαλιόμειο από την πείνα, δεν βλέπαμε στην παραλία ολάκερο σχεδόν τό χωριό να είναι καταβαρμένο και να μάς περιμένη.

Και ανάμεσα στον κόσμο πρώτος και καλύτερος ο πάτερ Παντελεήμων, ο ήγουμένος του μοναστηριού, μάς έχαιρέτισε με τό ματηλή και μάς καλωσώριζε.

Πηδήσαμε με καταβαρμένα τ' αυτιά έξω. Στο μαγαζάκι του Βεναρηδ, οι πρόκριτοι του χωριού τόχανε στήσει στο τραπέζι.

—Εύλογημένοι, είπεν ο πάτερ Παντελεήμων, σάς ευχαριστούμε για τό τραγοϋλο και για τά ψάρια και για τά αυγά. Σκέφτηκα να και λέσω τον κ. πρόεδρο της Κοινότητος, τό γιατρό και μερικούς άλλους φίλους μας και να τους κάνω τό Πασχαλινό τραπέζι. Σείς καθυστερήσατε και θά περιορισθήτε σε κανένα αούγουράκι.

—Τι μάς έκανες, καλόγηρε! φωνάξαμε. Μας άφησες άνήμερα Λαμπρή νηστικούς και μάς έκανες και ρεζιλί.

—'Ελάτε, τέκνα, έκανεν ήσυχα-ήσυχα ο πάτερ Παντελεήμων. 'Ο έν Χριστώ αδελφός από δω, ο κ. Κομνηνός, σάς έτοιμάσε και ένα Πασχαλινό τραγοϋδι.

Και μάς τό τραγοϋθησαν και μάς έπόμπειψαν!...

K. ΦΑΛΤΑΪ-ΤΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥΣ

Για τον Γιαπωνέζο, ή έρωτέρη ύποχρέωσις του, είναι ο σεβασμός προς την μνήμη των προγόνων του.

Κάποτε, ενώ έπρόκειτο να βαφτίσουν ένα Γιαπωνέζο, τον ό-ποιο προσηλυτίστανε στο Χριστιανισμό, ειπε στους ιεραποστόλους:

—Μου είπατε πως όταν με βαφτίσετε, θά έξασφαλίσω την ει-σοδό μου στον Παράδεισο, δεν μου είπατε όμως κι' αν θά θρω έκει τους προγόνους μου...

—'Αλλά αυτό δεν τό ξέρουμε, του άποκριθήκανε οι Ιεραπόστο-λοι.

—Τότε, άφου δεν μπορείτε να με θεβαιώσετε ότι θάθρω τους προγόνους μου στον Παράδεισο σας, δεν βαφτίζομαι κι' έ-γώ...

Και δεν βαφτίστηκε.

Τό γίδι ήταν άψηλά,
και πήραν τά λιτάρια,
κι' άντις να πάσιν τό σιαχτό,
τους κλέψανε τά ψάρια.

